

ты; защо и Юсифъ да не бѣде спасенъ? Единъ като разбралъ гдѣ е Юсифъ слушалъ това учение, отишелъ та повикалъ попъ Павла да го посѣти. Когато казали на Юсифа, че е дошелъ попъ-тъ, който тѣй добръ го поучилъ въ църквѣ-тѣ, той безъ да гледа на твърдѣ голѣмѣ-тѣ си слабостъ, като чулъ гласъ-тъ му, станалъ и поискалъ благословеніе-то му, и съ търпѣливъ и слабъ гласъ му рѣкълъ: О Господине мой! Вые сте тоя, когото азъ слушахъ толко добръ да проповѣдува слово-то на Спасителя: Юсифъ е първий отъ грѣшны-ты, обаче вѣрно е слово-то, че Исусъ Христосъ е дошелъ былъ на землѣ-тѣ да спасе грѣшны-ты, защо да не спасе и Юсифа? О! молѣте Исуса Христа за мене, да мя спасе; кажѣте Му, че Юсифъ ся надѣе на Него, и че той вѣрува въ Него, вѣрува че Той е дошелъ былъ въ мѣръ да спасе грѣшны-ты, и дори такыва грѣшны, какъвъ то е и Юсифъ. Когато ся Священникъ-тъ помолилъ, Юсифъ чувствително го благодарилъ, и извадилъ подъ възглавницѣ-тѣ вехтѣ пачаврѣ, въ коѣто были вързаны пять лиры, които като далъ на Священникъ-тъ, рѣкалъ му отъ глупостъ-тѣ си: събиралъ съмъ това за себе си за въ старо врѣме, Юсифъ никога нѣма да види старость, земете това, и го раздѣлѣте на бѣдны-ты Христовы ученицы, и кажете че Юсифъ е далъ това за своя-тъ Спаситель, който дойде въ свѣтъ-тъ да спасе грѣшны-ты, отъ които